HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

11 iunie 2009 *

În cauza C-529/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Oberster Gerichtshof (Austria), prin decizia din 2 octombrie 2007, primită de Curte la 28 noiembrie 2007, în procedura

Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG

împotriva

Franz Hauswirth GmbH,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul P. Jann, președinte de cameră, domnii M. Ilešič (raportor), A. Tizzano, E. Levits și J.-J. Kasel, judecători,

* Limba de procedură: germana.

avocat general: doamna E. Sharpston,
grefier: doamna K. Sztranc-Sławiczek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 19 noiembrie 2008,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG, de H.-G. Kamann și G. K. Hild, Rechtsanwälte;

— pentru Franz Hauswirth GmbH, de H. Schmidt, Rechtsanwalt;

— pentru guvernul ceh, de domnul M. Smolek, în calitate de agent;

— pentru guvernul suedez, de doamna A. Falk și de domnul A. Engman, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de domnul H. Krämer, în calitate de agent,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 12 martie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG (denumită în continuare „Lindt & Sprüngli”), cu sediul în Elveția, pe de o parte, și Franz Hauswirth GmbH (denumită în continuare „Franz Hauswirth”), cu sediul în Austria, pe de altă parte.

3 Printr-o acțiune în contrafacere, Lindt & Sprüngli a solicitat, în esență, ca Franz Hauswirth să înceteze producerea sau comercializarea pe teritoriul Uniunii Europene a iepurașilor de ciocolată care ar fi similari până la confuzie cu cel protejat prin marca comunitară tridimensională (denumită în continuare „marca tridimensională în cauză”) al cărei titular este Lindt & Sprüngli.

4 Franz Hauswirth, care a formulat o cerere reconvențională de declarare a nulității acestei mărci, apreciază, în esență, că, potrivit articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, aceasta din urmă nu poate fi protejată ca marcă pentru motivul că Lindt & Sprüngli era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii respective.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

5 Articolul 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, intitulat „Cauze de nulitate absolută”, prevede:

„Se declară nulitatea mărcii comunitare, ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu[l pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene, modele industriale) (OAPI)] sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere:

[…]

(b) atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii.”

6 Regulamentul nr. 40/94 a fost abrogat prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1), intrat în vigoare la 13 aprilie 2009. Cu toate acestea, având în vedere data faptelor, acțiunea principală continuă să fie guvernată de Regulamentul nr. 40/94.

Reglementarea națională

7 Articolul 34 alineatul 1 din Legea din privind protecția mărcilor (Markenschutzgesetz, BGBl. 260/1970), în versiunea publicată în BGBl. I, 111/1999, prevede:

„Orice persoană poate cere radierea unei mărci atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul înregistrării."

8 În temeiul articolului 9 alineatul 3 din Legea împotriva concurenței neloiale (Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb, BGBl. 448/1984), în versiunea sa publicată în BGBl. I, 136/2001, prezentarea mărfurilor, precum și ambalajul și învelișul acestora sunt protejate ca denumirea specială a unei întreprinderi atunci când în mediile vizate sunt considerate marcă a întreprinderii.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

9 În Austria, precum și în Germania, iepurașii de ciocolată, denumiți în mod obișnuit „Osterhasen", sunt comercializați cel puțin începând cu anul 1930, în diferite forme și culori.

10 În perioada în care se fabricau și erau ambalate manual, formele individuale ale iepurașilor de ciocolată erau foarte diferite, pe când, o dată cu introducerea ambalării automatizate, iepurașii fabricați industrial au devenit din ce în ce mai similari.

11 Lindt & Sprüngli fabrică de la începutul anilor ’50 un iepuraș de ciocolată având o formă foarte similară cu cea protejată prin marca tridimensională în cauză. Începând din 1994, ea îl comercializează și în Austria.

12 În cursul anului 2000, Lindt & Sprüngli a devenit titulara mărcii tridimensionale în cauză, care reprezintă un iepuraș de ciocolată auriu, în poziție așezat, cu o panglică roșie, un clopoțel și cu inscripția de culoare maro „Lindt GOLDHASE” și care se prezintă astfel:

13 Marca amintită a fost înregistrată pentru ciocolată și pentru articole din ciocolată din clasa 30, în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și cu modificările anterioare.

14 Franz Hauswirth comercializează, din anul 1962, iepurași de ciocolată. Iepurașul în cauză în acțiunea principală este reprezentat mai jos:

15 Potrivit instanței de trimitere, există un risc de confuzie între iepurașul de ciocolată fabricat și comercializat de Franz Hauswirth, pe de o parte, și cel fabricat și comercializat de Lindt & Sprüngli sub marca tridimensională în cauză, pe de altă parte.

16 Riscul de confuzie amintit ar rezulta în special din faptul că iepurașul fabricat și comercializat de Franz Hauswirth are forma și culoarea similare celui care este protejat prin marca tridimensională respectivă, precum și din faptul că această societate ar aplica o etichetă pe partea inferioară a produsului.

17 Totodată, potrivit instanței de trimitere, și alți fabricanți stabiliți în Comunitatea Europeană produc iepurași de ciocolată similari celui înregistrat sub marca tridimensională în cauză. În plus, o mare parte a acestor fabricanți aplică în mod clar denumirea întreprinderii pe iepurași într-o modalitate vizibilă pentru cumpărător.

18 Înainte de înregistrarea mărcii tridimensionale în cauză, Lindt & Sprüngli nu a acționat în temeiul dreptului național al concurenței sau al dreptului național al proprietății intelectuale decât împotriva fabricanților de produse identice cu cel care a determinat ulterior înregistrarea acestei mărci.

19 După înregistrarea mărcii tridimensionale în cauză, Lindt & Sprüngli a început să urmărească comercianții despre care avea cunoștință că fabricau produse similare până la confuzie cu iepurașul protejat prin această marcă.

20 Oberster Gerichtshof arată că soluția pe care trebuie să o dea cererii reconvenționale prezentate de Franz Hauswirth depinde de aspectul dacă Lindt & Sprüngli era de rea-credință, în sensul articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii tridimensionale în cauză.

21 În aceste condiții, Oberster Gerichtshof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 […] trebuie interpretat în sensul că solicitantul unei mărci comunitare trebuie considerat ca fiind de rea-credință atunci când, la momentul înregistrării, are cunoștință de faptul că un concurent utilizează în (cel puțin) un stat membru o marcă identică sau similară ce poate conduce la confuzie pentru produse sau servicii identice ori similare, iar acesta înregistrează marca pentru a putea să îl împiedice pe concurent să utilizeze marca în continuare?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

Solicitantul unei mărci trebuie considerat ca fiind de rea-credință atunci când înregistrează marca pentru a putea să îl împiedice pe concurent să utilizeze marca în continuare, deși, la momentul înregistrării, solicitantul are sau trebuie să aibă cunoștință de faptul că acest concurent a dobândit un «drept câștigat» («wertvollen Besitzstand») prin utilizarea unei mărci identice sau similare pentru produse sau servicii identice sau similare ce pot conduce la confuzie?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima sau la a doua întrebare:

Trebuie exclusă reaua-credință atunci când, pentru marca sa, solicitantul a dobândit deja o notorietate comercială și, astfel, o protecție în virtutea dreptului concurenței loiale?”

Cu privire la întrebările preliminare

22 Prin intermediul întrebărilor sale, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere își pune problema, în esență, care sunt criteriile pertinente pe care este ținută să le ia în considerare pentru a stabili dacă solicitantul este de rea-credință, în sensul articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, la momentul depunerii cererii de înregistrare a unui semn.

Argumentele părților

23 Lindt & Sprüngli susține, în esență, că împrejurarea că a cunoscut existența concurenților pe piață, precum și intenția de a-i împiedica pe aceștia să acceadă la piață nu sunt elemente constitutive ale relei-credințe a solicitantului, în sensul articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94. Într-adevăr, potrivit acestei societăți, la aceste elemente trebuie să se adauge un comportament neloial, mai precis, contrar bunelor moravuri comerciale. Or, în acțiunea principală, nu s-a stabilit existența unui astfel de comportament.

24 Potrivit Lindt & Sprüngli, încă înainte de depunerea cererii de înregistrare, marca tridimensională în cauză a dobândit o notorietate comercială și un caracter distinctiv și, prin urmare, o protecție în diferitele state membre ale Uniunii Europene, în temeiul dreptului concurenței sau al dreptului mărcilor. Societatea amintită adaugă că această marcă a fost utilizată ca semn o lungă perioadă înainte de depunerea cererii de înregistrare și a ajuns la această notorietate prin cheltuieli publicitare însemnate. Prin urmare, înregistrarea semnului amintit ca marcă ar urmări să protejeze valoarea comercială a acesteia din urmă împotriva produselor contrafăcute.

25 În schimb, potrivit Lindt & Sprüngli, dacă OAPI înregistrează un semn ca marcă și dacă aceasta din urmă nu este efectiv utilizată ulterior, terții vor putea, în temeiul articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, să invoce, înainte de expirarea termenului de cinci ani, reaua-credință a solicitantului în momentul înregistrării acestei mărci și să solicite declararea nulității mărcii respective pentru acest motiv.

26 Franz Hauswirth susține, în esență, că articolul 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 constituie un corectiv necesar, fie atunci când obișnuitele motive absolute de refuz al înregistrării nu se aplică, fie atunci când motivele relative nu își găsesc aplicarea, pentru că nu există niciun drept propriu de protecție. Astfel, această societate susține că reaua-credință este stabilită atunci când autorul cererii de înregistrare a unui semn ca marcă avusese cunoștință de utilizarea unui semn identic sau similar pentru produse sau servicii identice sau similare de către un concurent care avea un drept câștigat („wertvollen Besitzstand") cel puțin într-un stat membru și dacă solicită înregistrarea semnului ca marcă comunitară pentru a-l împiedica pe acest concurent să utilizeze semnul său în continuare.

27 Prin urmare, în opinia exprimată de Franz Hauswirth, prin înregistrarea mărcii tridimensionale în cauză, Lindt & Sprüngli avea intenția să elimine în totalitate concurenții. Astfel, Lindt & Sprüngli ar încerca să împiedice continuarea fabricării unui produs care este comercializat din anii '60 sau, în forma actuală, din anul 1997.

Într-adevăr, în temeiul dreptului câștigat („wertvollen Besitzstand”), Franz Hauswirth ar trebui să își păstreze piața și nu ar putea fi amenințat de concurenții comunitari.

28 Franz Hauswirth adaugă că este clar că modul de redactare a articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 nu prevede expres posibilitatea de a remedia reaua-credință prin notorietatea semnului a cărui înregistrare ca marcă se solicită, astfel că, în acțiunea principală, notorietatea dobândită înainte de înregistrarea mărcii tridimensionale în cauză nu ar putea fi invocată.

29 Guvernul ceh consideră, în principal, că articolul 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 trebuie interpretat în sensul că solicitantul care înregistrează marca pentru a împiedica un concurent să utilizeze în continuare un semn identic sau similar, deși are sau trebuie să aibă cunoștință, la momentul depunerii cererii de înregistrare, de faptul că acest concurent a dobândit un drept câștigat („wertvollen Besitzstand”) prin utilizarea unui astfel de semn pentru produse sau servicii identice sau similare ce pot conduce la confuzie, trebuie considerat ca fiind de rea-credință. Guvernul amintit adaugă că împrejurarea că solicitantul a dobândit deja o notorietate pentru semnul pe care îl utilizează nu exclude reaua-credință.

30 Guvernul suedez subliniază, în esență, că este suficient ca solicitantul să fi știut că un alt operator economic utiliza semnul care poate conduce la confuzie pentru a se putea considera că este stabilită reaua-credință, în sensul articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94. Acest guvern precizează că scopul urmărit prin înregistrarea semnului ca marcă, mai precis acela de a împiedica un concurent să utilizeze un semn în continuare, precum și acela de a beneficia de valoarea dobândită de acesta din urmă, este lipsit de pertinență pentru aprecierea relei-credințe. Guvernul amintit adaugă că modul de redactare sau economia Regulamentului nr. 40/94 nu vin nicidecum să susțină existența unui element intenționalși că o interpretare contrară ar antrena dificultăți nejustificate în materie de probațiune și ar reduce posibilitățile operatorului economic ce a utilizat primul semnul vizat de a contesta o înregistrare neîntemeiată.

31 Comisia Comunităților Europene susține, în esență, că OAPI trebuie să verifice în cadrul procedurii de înregistrare a unui semn ca marcă dacă această înregistrare se efectuează în vederea unei utilizări efective a mărcii. În schimb, dacă OAPI înregistrează un semn ca marcă și dacă aceasta din urmă nu este ulterior utilizată efectiv, terții vor putea de asemenea, în temeiul articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, să invoce, înainte de expirarea termenului de cinci ani, reaua-credință a solicitantului în momentul înregistrării acestui semn ca marcă și să solicite declararea nulității acesteia pentru acest motiv.

32 În ceea ce privește criteriile pertinente pentru a stabili dacă solicitantul era de rea-credință, Comisia menționează comportamentul acestuia din urmă pe piață, comportamentul altor operatori în ceea ce privește semnul care a fost depus, faptul că solicitantul dispune la momentul depunerii cererii de un portofoliu de mărci, precum și alte împrejurări specifice speței.

33 Potrivit Comisiei, nu constituie, în schimb, elemente pertinente faptul că un terț utiliza deja un semn identic sau similar ce poate conduce la confuzie, faptul că solicitantul are cunoștință de această utilizare sau faptul că acest terț are un drept dobândit („wertvollen Besitzstand") asupra semnului pe care îl utilizează.

Răspunsul Curții

34 Pentru a răspunde la întrebările adresate, trebuie amintit că rezultă din modul de redactare a articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 că reaua-credință constituie una dintre cauzele de nulitate absolută a mărcii comunitare, care poate fi invocată fie în fața OAPI, fie printr-o acțiune reconvențională prezentată în cadrul unei acțiuni în contrafacere.

35 Din aceeași dispoziție rezultă că momentul pertinent pentru aprecierea existenței relei-credințe a solicitantului este cel al depunerii cererii de înregistrare de către persoana interesată.

36 În această privință, trebuie amintit că, în prezenta cauză, Curtea nu este sesizată decât cu privire la cazul în care, la momentul depunerii cererii de înregistrare, mai mulți producători utilizau pe piață semne identice sau similare pentru produse identice sau similare ce pot conduce la confuzie cu semnul a cărei înregistrare se solicita.

37 Este important de menționat că existența relei-credințe a solicitantului, în sensul articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, trebuie apreciată global, ținând seama de toți factorii pertinenți în speță.

38 În ceea ce privește în mod specific factorii menționați în întrebările preliminare, și anume:

— împrejurarea că solicitantul are sau trebuie să aibă cunoștință de faptul că un terț utilizează cel puțin într-un stat membru un semn identic sau similar pentru un produs identic sau similar ce poate conduce la confuzie cu semnul a cărui înregistrare se cere;

— intenția solicitantului de a-l împiedica pe acest terț să utilizeze un astfel de semn în continuare, precum și

— nivelul de protecție juridică de care beneficiază semnul terțului și semnul a cărui înregistrare se solicită,

trebuie făcute următoarele precizări.

39 Trebuie menționat, în ceea ce privește termenii „trebuie să aibă cunoștință” din cuprinsul textului celei de a doua întrebări preliminare, că o prezumție de cunoaștere de către solicitant a utilizării de către un terț a unui semn identic sau similar pentru un produs identic sau similar ce poate conduce la confuzie cu semnul a cărui înregistrare se cere poate rezulta, printre altele, din împrejurarea că, în sectorul economic vizat, o astfel de utilizare este îndeobște cunoscută, această cunoaștere putând fi dedusă, în special, din durata unei astfel de utilizări. Într-adevăr, cu cât este mai îndelungată această utilizare, cu atât este mai probabil ca solicitantul să fi avut cunoștință de ea la momentul depunerii cererii de înregistrare.

40 Cu toate acestea, trebuie constatat că împrejurarea că solicitantul are sau trebuie să aibă cunoștință de faptul că un terț utilizează de multă vreme cel puțin într-un stat membru un semn identic sau similar pentru un produs identic sau similar ce poate conduce la confuzie cu semnul a cărui înregistrare se cere nu este suficientă în sine pentru a stabili existența relei-credințe a solicitantului.

41 Prin urmare, pentru a aprecia existența relei-credințe, trebuie să se ia în considerare și intenția solicitantului la momentul depunerii cererii de înregistrare.

42 Este important în această privință să se menționeze că, astfel cum a arătat, de altfel, avocatul general la punctul 58 din concluzii, intenția solicitantului la momentul pertinent este un element subiectiv care trebuie stabilit prin trimitere la circumstanțele obiective ale speței.

43 Astfel, intenția de a împiedica un terț să comercializeze un produs poate, în anumite împrejurări, să constituie un element al relei-credințe a solicitantului.

44 Acesta lucru este valabil în special atunci când, ulterior, se adeverește că solicitantul a înregistrat un semn ca marcă comunitară fără intenția de a-l utiliza, cu unicul scop de a împiedica intrarea pe piață a unui terț.

45 Într-adevăr, într-un astfel de caz, marca nu îndeplinește funcția sa esențială, care constă în a garanta consumatorului sau utilizatorului final identitatea originii produsului sau a serviciului respectiv, permițându-i să distingă, fără vreo posibilitate de confuzie, acest produs sau acest serviciu de cele care au o altă proveniență (a se vedea în special Hotărârea din 29 aprilie 2004, Henkel/OAPI, C-456/01 P și C-457/01 P, Rec., p. I-5089, punctul 48).

46 Tot astfel, faptul că un terț utilizează de multă vreme un semn pentru un produs identic sau similar ce poate conduce la confuzie cu marca solicitată, iar acest semn beneficiază de un anumit nivel de protecție juridică este un factor pertinent pentru a aprecia existența relei-credințe a solicitantului.

47 Într-adevăr, într-un astfel de caz, solicitantul ar putea beneficia de drepturile conferite de marca comunitară cu unicul scop de a face concurență neloială unui concurent care utilizează un semn care, prin propriile calități, a obținut deja un anumit nivel de protecție juridică.

48 Așa fiind, nu este exclus totuși ca în astfel de împrejurări și, în special, atunci când mai mulți producători utilizează pe piață semne identice sau similare pentru produse identice sau similare ce pot conduce la confuzie cu semnul a cărui înregistrare se cere, solicitantul să urmărească un obiectiv legitim prin înregistrarea acestui semn.

49 Acesta poate fi cazul în special, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 67 din concluzii, atunci când solicitantul are cunoștință, la momentul depunerii cererii de înregistrare, de faptul că un terț, care este un actor recent pe piață, încearcă să profite de semnul amintit prin copierea prezentării sale, ceea ce conduce solicitantul la obținerea înregistrării semnului pentru a împiedica utilizarea acestei prezentări.

50 În plus, astfel cum a menționat de asemenea avocatul general la punctul 66 din concluzii, și natura mărcii solicitate poate fi pertinentă pentru aprecierea existenței relei-credințe a solicitantului. Astfel, în cazul în care semnul vizat constă în forma și în prezentarea de ansamblu ale unui produs, existența relei-credințe a solicitantului ar putea fi stabilită mai ușor atunci când libertatea de alegere a concurenților în privința formei și a prezentării ale unui produs este restrânsă din cauza unor considerații de ordin tehnic sau comercial, astfel încât titularul mărcii este în măsură să îi împiedice pe concurenți nu numai să utilizeze un semn identic sau similar, dar și să comercializeze produse comparabile.

51 În sfârșit, pentru aprecierea existenței relei-credințe a solicitantului, poate fi luat în considerare nivelul de notorietate de care se bucură un semn la momentul depunerii cererii prezentate în vederea înregistrării ca marcă comunitară.

52 Într-adevăr, un astfel de nivel de notorietate ar putea justifica în mod clar interesul solicitantului de a asigura protecția juridică mai extinsă a semnului său.

53 Având în vedere tot ce precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că, pentru aprecierea existenței relei-credințe a solicitantului, în sensul articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, instanța națională trebuie să ia în considerare toți factorii pertinenți specifici speței și existenți la momentul depunerii cererii de înregistrare a unui semn ca marcă comunitară și, în special:

— împrejurarea că solicitantul are sau trebuie să aibă cunoștință de faptul că un terț utilizează cel puțin într-un stat membru un semn identic sau similar pentru un produs identic sau similar ce poate conduce la confuzie cu semnul a cărui înregistrare se cere;

— intenția solicitantului de a-l împiedica pe acest terț să utilizeze un astfel de semn în continuare, precum și

— nivelul de protecție juridică de care beneficiază semnul terțului și semnul a cărui înregistrare se solicită.

Cu privire la cheltuielile de judecată

54 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Pentru aprecierea existenței relei-credințe a solicitantului, în sensul articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară, instanța națională trebuie să ia în considerare toți factorii pertinenți specifici speței și existenți la momentul depunerii cererii de înregistrare a unui semn ca marcă comunitară și, în special:

— **împrejurarea că solicitantul are sau trebuie să aibă cunoștință de faptul că un terț utilizează cel puțin într-un stat membru un semn identic sau similar pentru un produs identic sau similar ce poate conduce la confuzie cu semnul a cărui înregistrare se cere;**

— **intenția solicitantului de a-l împiedica pe acest terț să utilizeze un astfel de semn în continuare, precum și**

— **nivelul de protecție juridică de care beneficiază semnul terțului și semnul a cărui înregistrare se solicită.**

Semnături